

Mediji i zločinci: Gdje prestaje logika, počinje Balkan

„NEZAVISNE NOVINE“ DODIJELILE NAGRADU I FINANSIJERU KARADŽIĆEVIH POKOLJA

Još se nisu utišale rane na dušama, niti osušile suze na obrazima ucvijeljenih fočanskih bošnjačkih majki, očeva, porodica kad saznaše da je Opština Foča 09. maja ove godine, na Dan borbe protiv fašizma, dodijelila nagradu jednom od kreatora fašizma na ovim prostorima i zločina nad Bošnjacima Gornjeg Podrinja, srpskom akademiku Vojislavu Maksimoviću, o kojem su preživjeli Fočaci svjedočili da je zajedno sa Veliborom Ostojićem u selu Tabaci igrao fudbal odsječenim muslimanskim glavama, a snagom najjačeg zemljotresa iz Republike Srpske ponovo uzdrma vijest kojom dokazaše da su za njih Karadžićevi najbliži saradnici nacionalni heroji koji danas uživaju mnogo veći respekt, nego u vremenima kada su projektovali, naređivali, finansirali i izvršavali pokolje nad Bošnjacima.

Naime, redakcija banjalučkih „Nezavisnih novina“, 06.decembra ove godine, Rajku Dukiću, direktoru kompanije "Boksit" iz Milića, dodijelila je nagradu za najboljeg privrednika, koju je preuzeo njegov sin Aleksandar.

Gdje prestaje logika, počinje Balkan.

Sama činjenica da Rajko Đukić nije došao u Banjaluku da lično primi ovu nagradu, kazuje da jedan od ključnih finansijer zločinačkih operacija Radovana Karadžića, ima veliku dozu straha i opreza od potencijalnog hapšenja za ratne zločine na području Birča i srednjeg Podrinja i da se odavno slobodno ne kreće Bosnom i Hercegovinom.

Haški tribunal je mimoišao političke monstrume Maksimovića i Đukića, kao uostalom i desetine njima sličnih propagandista i finansijera najvećih zločina počinjenih u proteklom ratu. Možda oni, prema haškim sudskim kriterijima „nisu ratni zločinci“, ali da između njihovog političkog djelovanja i pokolja Bošnjaka u fočanskom, odnosno vlaseničko-zvorničko-bratunačkom kraju postoji čvrsta veza, u to nema nikakve sumnje. Nažalost, tragedija svakog rata je što mnogi heroji ostanu nepoznati, a mnogi zločinci i izdavači punomoći za zločine ostanu nekažnjeni.

Ko je Rajko Đukić? Rođen je 21. septembra 1943. godine u Milićima. U rudniku „Boksita“ zaposlen je od 1967.godine, a na mjestu generalnog direktora nalazi se još od 1972.godine. I tada mu je kao većini njegovih „SDS jarana“ u duši bila kokarda, a na glavi petokraka.

Na mjesto prvog čovjeka „Boksita“ došao je još dok je ključnu riječ u BiH vodio pokojni Branko

Mikulić, da bi već 1990. završio kao najveći finansijer SDS-a i bio nagrađen mjestom šefa Izvršnog odbora ove zločinačke stranke. Kao gazda jedne od najbogatijih firmi u bivšoj Jugoslaviji, Đukić je dobar dio sredstava ove firme uložio u projekat Karadžićevog „nestanka Muslimana“. Đukić je svoju prvu ozbiljniju operativnu akciju imao u noći 01. na 02. mart 1992. godine, kada je lično sa 10-tog sprata sarajevskog hotela „Holiday inn“, kao šef Kriznog štaba SDS-a komandovao sarajevskim barikadama koje su bile generalna proba opsade i napada na bh. prijestolnicu, na kojima su naoružani srpski teroristi sa čarapama na glavama blokirali veći dio Sarajeva, dan nakon Referenduma o suverenosti BiH. Bio je to početak gradnje „Kineskog zida pokolja nad Bošnjacima“.

U jednom od presretnutih razgovora od 02.marta, Đukić izvještava Karadžića o toku same akcije totalne blokade Sarajeva. Razgovor teče ovako:

Karadžić: Kakvo je stanje?

Đukić: Ovaj, tu smo uglavnom svi na okupa ima nas puno. Pa mislimo da je dobra situacija. Vi znate da je jedan čovjek nastrad'o.

Karadžić: Naš čovek u svatovima, je li tako?

Đukić: Ne, ne na barikadi je pogin'o. Tu kod Pafalića.

Karadžić: A zar i dole ima barikada?

Đukić: Da, da, da. Sve je to presječeno, sve držimo. Sarajevo je u blokadi, kompletno.

Karadžić: Odlično, dobro. Onda ćemo se sutra, ujutro ću ja opet zvati prije...

Nema dileme da li je Rajko Đukić bio jedan od onih kojima je Radovan 1992. godine najviše vjerovao i definitivno, sa Jojom Tintorom bio je ključni navalni tandem finansiranja stranke i naoružavanja i logistike vojske. Đukić je početkom 1992. godine, bio politički prolaznik na privremenom radu u Sarajevu. Kao jedan od onih čija je riječ imala najveći uticaj na Karadžića, automatski je postao gospodar života i smrti na području Vlasenice, Milića, Zvornika, Šekovića, Bratunca, Srebrenice, Han Pijeska... Za samo dva mjeseca, Đukić je obavio operaciju etničkog čišćenja većeg dijela pobrojanih općina. Ostali Radovanovi povjerenici za srednje Podrinje, poput ratnog zločinca Miroslava Deronjića iz Bratunca, Gorana Zekića iz Srebrenice, ratnog zločinca Branka Grujića iz Zvornika, Miće Kraljevića i Zvonka Bajagića „Duge puške“ iz Vlasenice drhtali su postrojeni pred Đukićem. Znalo se da ono što naredi Rajko, kao da je lično naredio i Radovan. Radovan i Rajko su zajedno dezertirali od realnosti, moralnih životnih načela i ljudskosti, slijepo slušani i podržani od braće po zlu, prepoznavši odličan historijsko-politički momenat krenuli su u realizaciju jednog velikog projekta , decenijama osmišljavanog u beogradskoj akademskoj kuhinji zla.

Tokom rata Karadžić je Đukića odlikovao Ordenom Nemanjića, jednim od najvećih ratnih priznanja u Republici Srpskoj.

Kada sam u subotu, 21.juna 2008.godine bio na džezazi 55 ubijenih Bošnjaka u selu Zaklopača, na magistralnom putu Vlasenica - Milići, od preživjelih Bošnjaka ovog sela sam čuo

da kao glavnog naredbodavca zločina koji se desio 16.maja 1992.godine, tokom kojeg je za nepunih pola sata ubijeno oko 60 ljudi, bio upravo Rajko Dukić. Među ubijenim je bilo 15 djece, a većina ubijenih muškaraca su bili upravo njegovi radnici u „Boksitu“. Ubice su došle upravo iz Milića u desetak putničkih vozila.

- Ja ti moj sine kažem da je Milenko Đurić Gorčin bio zadužen od Karadžićevog četnika Rajka Dukića, direktora “Boksita” iz Milića, da nas Muslimane drži pod kontrolom i onda da signal kad nas treba istrijebiti. Narod je vidio da je u okruženju i da bi se moglo slično desiti što i Bijeljini i Zvorniku. Bili smo se dogovorili da krenemo preko šume za Tuzlu, a taj Gorčin je ubijedio ljude da ne idu, da im je on garancija da ih niko neće dirati i tako ih ostavio da ih njegovi ovako pobiju u po bijela dana. Nije ga nigdje bilo kad su ubijali. Čak je on nagovorio ljude da predaju i ono malo lovačkog naoružanja što su imali - ispričao mi je tada jedan stariji dedo koji je izgubio veći dio članova svoje porodice u Zaklopači.

Pored zločina u Zaklopači, u Dukićevoj zoni odgovornosti se nalazio i jedan od najzloglasnijih logora tokom genocida u BiH, a to je logor Sušica kod Vlasenice, gdje je ubijeno oko 1600 Bošnjaka. Negdje odmah poslije rata, Dukić se razišao sa Karadžićem. Upućeni misle da je razlog bio strah od odgovornosti za zločine i Dukićevo pranje od bliskosti sa Karadžićem. Svjestan je Rajko zla koje je počinjeno na ovim prostorima i bolje od drugih je znao da će glavni kretaori kad-tad završiti na optuženičkoj klupi. Kada je zasjele Dodikova vlada, Dukić im je na naselje kupio nov skupocjen luksuzni namještaj, a kad je počeo lov na zločince po Republici Srpskoj, Rajko Dukić je zbrisao preko Drine. Nastanio se u Beogradu, i uglavnom, iz srbijanske prijestolnice komandovao rudarskim gigantom u Milićima. Po preseljenju u Beograd, na njega je dva puta pokušao atentat. Prvi put u Zvorniku, kada mu je pucano na auto, a drugi put u Beogradu 1999.godine, gdje ga je nepoznati napadač udario željeznom šipkom. Batinanje u Beogradu je trajalo sve dok Dukić nije posegao za pištoljem kojeg je nosio u aktovci i ispalio metak u zrak. Tvrдио je da iza tih napada stoji Nikola Poplašen, a da je razlog nagla blizina sa Dodikom i Biljanom Plavšić. Dukić je tada izjavio da je samo jedan od desetak ljudi na spisku za likvidaciju. Prije napada na njega ubijeni su Srdjan Knežević „Beli vuk“ i Ljubiša Savić Mauzer, srpski ratni komandanti specijalnih jedinica „Beli vukovi „ i „Pnateri“. Danas, Rajko Dukić živi u Beogradu i uglavnom izbjegava javna pojavljivanja. U Milićima je 09.decembra prošle godine, kao simbol svoje prijeratne, ratne i poslijeratne moći sagradio „Rajkov toranj“ koji je otvorio Milorad Dodik. Iako su se lovci na Dukićevu glavu izgleda ohladili od namjera, Rajka uglavnom na svakom koraku prati nekoliko tjelohranitelja. Rajko zna najtajnije tajne o svemu što se dešavalo na području BiH od 1991. g. do 1995. g. On je na instrukcije odlazio i kod Miloševića, o čemu je pred Haškim tribunalom svjedočio zločinac Miroslav Deronjić i među prvima je znao šta sadrži hronika najavljene smrti. U prašini vremena, jedan je od rijetkih koji se nije ugušio. Uspjelo mu je što većini Karadžićeve raje nije, da bude bogat prije , tokom, a i poslije agresije na BiH, da ostane na sceni tokom dva stoljeća, kraja 20-tog i početka 21-og.

Za očekivati je da se trend dodjela postdejtonskih nagrada Karadžićevim najbližim saborcima nastavi, tako da više neće biti iznenađenje ako uskoro dobijemo haber da su nagrađeni i Momčilo Krajišnik, Biljana Plavšić, Joja Tintor, Momo Mandić, Mićo Stanišić, Aleksa Buha..., posthumno Nikola Koljević, Velibor Ostojić, Ilija Guzina, Risto Đogo... Čudilo bi me naše čuđenje, a porodice i preživjele žrtve genocida su već nekako naučile živjeti s' tim.

Po povratku sa dženaze u Zaklopači, te junske noći 2008. godine, objavio sam na ovom sajtu tekst pod naslovom „Ko su dželati Zaklopače?“ Taj tekst je bio moja ulaznica, u priču okeanskih dubina o zločinima i zločincima i „natjerao me“ da napišem knjigu „Dželati naroda mog“ o najvećim ratnim zločincima nad Bošnjacima u periodu 1992-1995.g., o ljudima koji su se popeli na najveće kote zla. Knjiga je za kratko vrijeme doživjela veliki uspjeh u narodu. Do moje knjige je vjerovatno došao i Rajko Đukić, pa je odmah poslije njenog objavljivanja poslao jedno prilično oštro-prijeteće pismo u Sućesku kod Srebrenice, na adresu jednog mog imenjaka i prezimenjaka povratnika, za kojeg je mislio da je on taj autor knjige. Za ovaj slučaj saznao sam od rahmetli srebreničkog komandanta Zulfe Tursuna, kada smo snimali dokumentarni film „Daleko je Tuzla“. Rahmetli Tursun mi je tada ispričao „da je Rajko Avdi Huseinoviću iz Sućeske kod Srebrenice napisao da prestane sa istragama o njegovoj ratnoj prošlosti jer ako ne prestane, da on ima lijeka za to“, rekao sam tada Zulfi da prenese mom imenjaku i prezimenjaku da Rajku odgovori na pismo i da mu u njemu dostavi i moj broj telefona, te da mu napiše da prestane sa uznemiravanjem nedužnog povratnika u selo bošnjačkih stradalnika između Srebrenice i Milića. Znam da mu je moj adeš odgovorio, da li mu je poslao broj ne znam, ali Rajko Đukić mi se nikada nije javio. Možda će nakon ovog teksta.